

жава той да се катери нагоре. Ох, нещастие! На какво е заприличал покрива? Джските и дърветата изгнили. Безцелно е да ги покрива сжс слама: утре ще се провалят.

Седи Петжр и се вайка: „Ах, нещастник аз! Сега трябва и дървета и джски, и много, много слама!“

Натжжен влиза той в келерчето си, изважда из под постелката един чорап и изсипва из него всичките си спестени пари. И започва да пресмята: „Тези пари за слама, тези за джски, тези ще платя на сжседа си, за да ми помогне: сам не бих могжл да свжрша тази работа“.

„Да, да, Петре, парите стигат. Ех, няма да ти остане нито стотинка, но ти си млад — пак ще си спечелиш. Хайде бжрзай, за да не бжде пак кжсно!“

Тжй би казал баща му, ако би бил още жив. Ала той е отдавна умрял и Петжр си мисли: „Тази работа ще оставя за утре. Тази вечер ще ида на разговор и разтуха в кржчмата. Разбира се, няма да пия. Пиенето струва пари“.

Ала той не уджржа думата си. Стоял що постоял в кржчмата и си казал: „Кой знае, може би джските струват по-малко, отколкото аз смятам. Мога да пия едно вино“.

Парите намалели с два лева. Поржчал си второ вино и пак си мисли: „Вярвам, че ще мога да взема слама, като платя сега само половината пари, а останалите — после“.

Така той проджлжавал да си поржчва вино и не сещал, как левовете летели из джоба му.

И когато на другата утрина прочел, колко пари му били останали, видял, че не стигали за нищо.

„Ех, и тжй ще отрае до пролет. Не вярвам да се сжбори“.

IV.

Отраяла кжщурката до пролет, дочакала и лято, а Петжр се отлагал поправката от ден на ден, от месец на месец. Тжй я заварила и другата есен. И пак ревнала бурята около нея.

Как пжшкала, как охкала горката кжщурка! Стените ѝ треперали, гредите пращели.

Една нощ, разтреперан от страх и ужас, Петжр се измжкнал из леглото пипнешком в тжмнината и се дотжтрал до вратата.

Какво ставало?

Един ужасен трясжк и покрива се провалил.

Обезумял бяга Петжр навжн. И не смее да подаде глава навжтре. А студения вятжр вие злобно, пронизва го чак до костите. Той вкоченява.

Кога се сжмнало, Петжр видял, че от кжщурката му стжрчели само голи стени и той заплакал.

Но най-лошото било, че никой от село не му сжчувствувал и не искал да му помогне. Поради нехайството му никой не искал да го вземе и за слуга.

Той грабнал пжтнишката си тояга и напустнал селото. С изгубването на кжщурката изгубил и родината си.